

Arrest

nr. 87 775 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MEUWISSEN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen België binnen op 11 december 2011 en diende de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 26 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, welke dezelfde dag per aangetekend schrijven naar verzoeker werd gestuurd.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) M.(...) Y.(...), bent een drieëntwintig-jarige Afghaanse jongeman van Pashtu-origine. U bent geboren in het dorp Surkhab, gelegen in het district Muhammad Agha dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Logar. Ook toen er een conflict opstak tussen uw vader en uw oom bleef u wonen in Logar

terwijl uw familie inwoonde bij uw ooms van moederszijde in Paghman. U verdiende de kost als arbeider. U bent niet geschoold. U spreekt Pashtu en begrijpt Dari.

Uw problemen begonnen toen u een aantal jongens leerde kennen uit een naburig dorp die taliban-leden waren. In het begin groetten jullie enkel maar na een tijdje nodigde uw jeugdvriend van uw dorp u uit om eens bij hem thuis langs te komen als die andere jongens er waren. U ging een vijftal keer naar het huis om te discussiëren met deze jongens. U had discussies over de taliban en jihad waarbij de laatste keer dat u een gesprek had met hen tegen hen bent ingegaan. De taliban-leden reageerden boos en gingen hun emir op de hoogte brengen van een ongelovige in het dorp.

Enige tijd later kreeg u een brief van de taliban die u aanmaande zich bij hen te voegen. U moest onder andere mensen rekruteren en financiële steun bieden. U liet de brief lezen door de malik die u adviseerde niet met de taliban in de problemen te komen. Hij deed u niet mee wat precies in de brief stond. Vijftien dagen later kreeg u een tweede brief waarin gerefereerd werd naar de eerste brief. Ze verweten u dat u zich niet bij het militaire departement van de taliban had gemeld en dat u gedood zou worden indien ze u vonden. U verklaarde na ongeveer vier dagen Afghanistan te zijn ontvlucht.

U ontvluchtte Afghanistan op 19 oktober 2011 en kwam aan in België op 12 december 2011 waar u dezelfde dag asiel aanvraag.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, twee dreigbrieven van de taliban en een verzendingsorder voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat u op de vergaderingen met de taliban-leden waar u werd uitgenodigd door uw vriend in de problemen kwam. Zo verklaarde u dat uw vriend u bij hem thuis uitnodigde voor een vergadering met enkele jongens uit een naburig dorp (CGVS p. 11). **Uw vriend, van wie die jongens verwanten waren (CGVS p. 13), wist overduidelijk dat dit taliban-leden waren (CGVS p. 12 en 13). Het is dan ook vreemd dat u pas na de laatste ontmoeting met die jongens beseftte dat het taliban-leden waren (CGVS, p.12). Dat uw vriend u hier niet over ingelicht zou hebben is weinig overtuigend.** Uw vriend, die u al sinds uw jeugd kent (CGVS p. 11), had immers moeten weten welke mening u had over de taliban. Dit vermoeden wordt versterkt als u verklaart dat u na amper vijf ontmoetingen met die jongens waarvan duidelijk blijkt dat ze taliban-sympathieën hebben u toch uw eigen mening over de taliban rondbazuint (CGVS p.11 en 12). **Als men hiermee rekening houdt, is het dan ook weinig waarschijnlijk dat uw vriend, die toch het beste met u voorhad, u tot vijfmaal toe zou uitnodigen bij een groep taliban zonder u vooraf te waarschuwen dat u in het gezelschap van taliban-leden zou vertoeven.**

Vervolgens verklaarde u pas achteraf te beseffen, toen ze kwaad werden en zeiden dat ze hun emir op de hoogte zouden brengen, dat deze jongens deel uitmaakten van de taliban (CGVS p. 11 en 12). Nochtans had u door hun verheerlijking van een bekende taliban-strijder die gedood werd tijdens de jihad (CGVS p. 12) en van de jihad in het algemeen beter moeten weten (CGVS p. 11 en 12). Zeker toen de jongens u vroegen waarom ga je niet mee met ons en verklaarden dat zij het pad van god volgden en deze wereld eindig is (CGVS p. 11), had u moeten weten dat ze met die ons de taliban bedoelden. En uit het antwoord dat u hen gaf, blijkt dit ook. U riposteerde dat ze moslims doden in de naam van jihad (CGVS p. 11). **Eerst en vooral had u uit hun standpunten al moeten kunnen afleiden dat ze zichzelf veréénzelvigen met de taliban, ze spreken namelijk over ons als het over de taliban gaat** Verder blijkt uit uw antwoord dat ook u doorhad dat ze taliban waren als u zegt dat ze moslims vermoorden. Uw bewering dat u pas bij uw laatste ontmoeting met hen, doordat ze zeiden dat ze boos waren en zeiden dat ze hun emir gingen waarschuwen, doorhad dat ze taliban waren, is dan ook ongeloofwaardig. (CGVS, p.12)

Uit bovenstaande argumenten kan worden afgeleid dat het weinig aannemelijk is dat u door deze vergaderingen bij uw vriend thuis in de problemen kwam met de taliban. Het is immers weinig waarschijnlijk dat uw vriend u niet op de hoogte zou brengen dat u in het gezelschap vertoeft van taliban-leden. Ook uit de manier waarop de gesprekken volgens uw verklaringen zouden zijn verlopen, had u kunnen weten dat u met de taliban te maken had. Het is dus ongeloofwaardig dat u openlijk kritiek zou hebben gehad op de taliban zonder te beseffen dat er

taliban-leden in uw gezelschap waren en bijgevolg is het ongeloofwaardig dat u op die manier in de problemen zou zijn gekomen.

Daarnaast verklaarde u na dit incident twee brieven ontvangen te hebben. Vreemd genoeg kent u de inhoud van deze brieven niet (CGVS p. 3). U ging wel naar de malik om de brief te laten voorlezen maar die antwoordde u om het te vergeten en om uit de problemen te blijven (CGVS p. 3). Ook uw vader kende de inhoud maar vertelde je niet wat in de brief stond (CGVS p. 3 en 4). **Alhoewel het op zich vreemd is dat uw vader en de malik u de inhoud niet wilden vertellen, u was immers al ongerust door uw aanvaring met de taliban, is het nog vreemder dat u zelf niets onderneemt om de inhoud te kennen.** Zelfs als een jongen in het opvangcentrum in België u de datums van uw brieven voorleest (CGVS p. 10), komt het niet in u op om die jongen de brieven te laten voorlezen. **Had u dit wel gedaan, had u gemerkt dat de inhoud van de eerste brief niet echt strookt met uw verklaringen over de aanvaring die u had met de taliban in het dorp.** Daar waar u tijdens het incident voor de voeten wordt geworpen dat de taliban-leden hun emir gingen waarschuwen dat er een ongelovige in het dorp woont (CGVS p. 11 en 12), wordt u in de eerste brief gevraagd om als rekruteerder voor de taliban op te treden en hen financieel te helpen (CGVS p. 4). **Iemand die als ongelovige wordt beschouwd door de taliban mag zich zeker aan repercussies verwachten maar een ongelovige het 'voorstel' doen van rekruteerder te worden, wat op zich een gevoelige positie is voor een organisatie als de taliban, is er niet één van.**

Ook bij de tweede brief die u ontvangt, kunnen er vraagtekens geplaatst worden. Ondanks het feit dat zowel uw vader als u zelf de inhoud van deze brief niet kennen, wordt door uw vader de beslissing genomen om het land te ontvluchten (CGVS p. 4 en 5). **Het lijkt logischer om net zoals bij de eerste brief die u ontving eerst even te controleren wat er precies in de brief staat.** Ook hier is de inhoud van de brief niet echt in overeenstemming met uw verklaringen. Zo wordt u verweten dat u zich niet gepresenteerd hebt bij het militaire departement van de taliban (CGVS p. 5). **Maar zowel bij de discussies die u had met de jongens uit het dorp als bij de eerste brief wordt er geen vermelding gemaakt van het militaire departement. Het klinkt dan ook weinig aannemelijk dat de taliban u zou verwijten zich niet aangemeld te hebben bij het militaire departement als u niet weet waar u zich moet aanmelden.**

Verder is de brief getekend door M.(...) R.(...) F.(...) de militair verantwoordelijke van de taliban voor de provincie Logar (CGVS p. 4). Als u gevraagd wordt wie M.(...) R.(...) F.(...) is, antwoordt u dat hij een leider is van de taliban in de provincie Logar (CGVS p. 5). Als u daarna gevraagd wordt hoe u dit weet, antwoordt u dat u de naam heeft opgevangen terwijl u praatte met mensen (CGVS p. 5). **Blijkbaar beseft u niet dat dit de man is die achter de dreigbrieven zou zitten die ervoor zorgden dat u Afghanistan verliet. Uw desinteresse in de brieven, die de rechtstreekse aanleiding vormden tot uw vlucht uit Afghanistan, verraadt dat u er zelf weinig belang aan hecht en ondermijnt bijgevolg de authenticiteit van de brieven en de geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

Bovendien kunt u het ontvangen van deze brieven niet plaatsen tegenover uw vlucht uit Afghanistan. Zo verklaarde u eerst dat u anderhalve maand na het ontvangen van uw eerste brief uw land ontvluchtte en dat u de tweede brief vijftien dagen na de eerste brief ontving (CGVS p. 3). Even later herhaalde u dit (CGVS p. 4) terwijl u op hetzelfde ogenblik verklaarde dat u misschien twee à drie dagen na het ontvangen van de tweede brief Afghanistan bent ontvlucht (CGVS p. 4). Daarna geeft u dan weer de exacte datum van uw vlucht namelijk 19 oktober 2011 (CGVS p. 4) wat bij benadering, er is toch nog een verschil van een twintigtal dagen, overeenkomt met de periode van anderhalve maand tussen de eerste brief die op 15 augustus 2011 werd geschreven en uw vlucht (CGVS p. 3) maar tegenstrijdig is met uw verklaring dat u twee à drie dagen na het ontvangen van de tweede brief bent gevlucht (CGVS p. 4). Als u gevraagd wordt hoe het komt dat u die datum exact weet, antwoordt u dat u die via de data van de brieven die u voorgelezen werden door de jongen in het opvangcentrum uw vluchtdatum bekomen hebt (CGVS p. 10). Als er vanuit wordt gegaan dat de vluchtdatum 19 oktober 2011 de realiteit weerspiegelt, is dit dan weer tegenstrijdig met uw verklaring dat u vijftendertig dagen onderweg was naar België (CGVS p. 10). Die vijftendertig dagen dat u onderweg was naar België wordt bevestigd door uw verklaringen tijdens het eerste gehoor op DVZ (zie administratief dossier: Verklaringen vraag 35). U verklaarde asiel aangevraagd te hebben op de dag dat u in België aankwam (CGVS p. 10). Rekening houdende met uw verklaring dat u vijftendertig dagen onderweg was, betekent dit dat u op 7 november 2011 zou gevlucht zijn uit Afghanistan. **Ondanks het feit dat u ongeschoold bent (CGVS p. 4), acht het CGVS dat u in staat zou moeten zijn het ontvangen van de brieven te positioneren tegenover uw vlucht uit Afghanistan gezien de volgens u korte periode tussen het ontvangen van de laatste brief en uw vlucht namelijk twee à drie dagen (CGVS p. 4) en de totale omwenteling die het ontvangen van deze brieven teweegbrachten in uw leven.**

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. De twee dreigbrieven werden hierboven al besproken. Het verzendingsorder is irrelevant in uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel meer bepaald in het district Paghman te worden beoordeeld. Hoewel u afkomstig bent uit het district Muhammad Agha gelegen in de provincie Logar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in het district Paghman. Zo verklaarde u vier ooms van moederskant te hebben in het district Paghman (CGVS p. 8). Hun bereidheid om uw familie te helpen is duidelijk aangetoond aangezien uw verklaring dat uw vader, moeder, broers en zussen daar twee jaar gewoond hebben omwille van familiale problemen aan vaders kant (CGVS p. 6). Bovendien bezit de oudere oom een groot huis met meerdere kamers die vrij staan (CGVS p. 10). Uw vier ooms zitten allemaal in de katoenhandel waardoor u hen met uw ervaring als arbeider een grote hulp zou kunnen zijn (CGVS p. 7 en 11). Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u uw familie van moederskant in het district Paghman niet zou vervoegen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflictgerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logra, Wardak)" dd. 27 augustus 2010 (updated 14-10-2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie werd waargenomen en dat deze provincie kan worden omschreven als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, werd er in de eerste helft van 2011 geen enkel gewelddadig incident gemeld. Eén van de door Cedoca geconsulteerde bronnen stipt zelfs aan dat de het district Paghman actueel een oord van ontspanning is voor vele jongeren komende uit Kabul-stad.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Paghman actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Paghman aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn middelen de schending aan van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Hij formuleert zijn grieven als volgt:

“Het CGVS beschouwt het asielrelaas van verzoeker als “ongeloofwaardig”, en weigert daarom de vluchtelingenstatus. Verzoeker meent echter dat de motieven op basis waarvan het CGVS besluit tot die ongeloofwaardigheid, niet afdoende zijn, in die zin dat ze niet voldoende zwaarwichtig zijn om de weigeringsbeslissing op te baseren. Bovendien zijn de argumenten waarop de beslissing gestoeld is meermaals gebaseerd op een incorrecte feitenvinding en/of verkeerde of ongenueanceerde interpretatie van wat verzoeker tijdens het interview op 20 februari 2012 heeft verklaard.

IMMERS:

De argumentatie van het CGVS berust hoofdzakelijk op zeven vermeende contradicties, onvolledigheden of onwaarheden in het verhaal van verzoeker. Zoals hierna zal blijken, komen deze argumenten echter voort uit een foute interpretatie en afleiding van wat verzoeker tijdens het interview op 20 februari 2012 verklaarde.

Het CGVS haalt in haar motivering ten eerste aan dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker op de vergaderingen met de taliban-leden, waar hij werd uitgenodigd door zijn vriend, in de problemen kwam. Het CGVS haalt hiervoor als reden aan dat de vriend van verzoeker overduidelijk wist dat de jongens taliban-leden waren, en dat het dus weinig overtuigend is dat die vriend verzoeker daar niet over ingelicht zou hebben, daar zijn vriend zijn opinie over de taliban zou moeten kennen. Daarbij stelt het CGVS dat het vermoeden dat daaruit voortvloeit, versterkt wordt door het feit dat ofschoon hij moest weten dat ze taliban-sympathieën hadden, verzoeker toch zijn mening over de taliban “rondbazuint”.

Deze motivering moet worden afgewezen aangezien ze niet overeenstemt met wat blijkt uit het gehoorverslag en op speculatie gebaseerd is. Uit het verslag blijkt enkel dat verzoeker inging tegen taliban-stellingen bij de laatste discussie met de jongens uit het naburige dorp (zie pagina tien, elf en twaalf verslag, en let op de verwarring die heerst over welke discussie het net ging, verzoeker heeft het telkens ook over wat gebeurde op de laatste vergadering, terwijl het CGVS die uitspraken dan gebruikt als wat al vanaf de eerste vergadering gezegd werd). Daaruit volgt dat het een louter speculatief argument is om vol te houden dat de vriend ‘die het beste met verzoeker voor heeft’ hem dus moet weghouden van dergelijke discussies aangezien hij verzoekers politieke voorkeuren moet kennen, vooral nu die taliban-jongemannen familie waren van die jeugdvriend en politieke voorkeuren in een land als Afghanistan niet zomaar worden rondgestrooid. Verzoekers afkeer van de taliban bleek pas bij de laatste discussie, die overigens in besloten kring plaatsvond (zie p 10, 11 en 12 verslag), hij bazuinde zijn mening dus allerminst rond. Dit blijkt zeer duidelijk uit pagina 12 van het verslag: (...)

De tweede reden die het CGVS aanvoert om geen geloof te hechten aan het relaas van verzoeker is dat het CGVS aanvoert dat verzoeker voor de laatste discussie reeds diende te beseffen dat de jongens uit het naburige dorp taliban-leden waren. In dit kader dient allereerst benadrukt te worden dat die jongemannen eerst enkel tekeer gingen tegen het Afghaanse leger en dat pas later bleek dat zij taliban sympathieën hadden. Verder is er ook een verschil tussen deel uitmaken van de taliban en het plegen van sommige daden van de taliban. Uit het feit dat er tijdens de discussies in positieve termen gepraat werd over bekende taliban blijkt nog niet dat de personen die erover praten ook daadwerkelijk actief lid van de taliban zijn, en dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker familieleden van een jeugdvriend oprecht tracht te overtuigen van het feit dat de taliban geen goed doel nastreven. Uit het verslag blijkt verder ook dat de uitspraak ‘waarom ga je niet mee met ons’ (p11) pas plaatsvond bij de laatste discussie, aangezien verzoeker op dat moment in confrontatie ging met de jongens uit het naburige dorp. De kritiek van verzoeker op de taliban vond dus plaats op een moment, ni. de laatste discussie, waarop het nog niet vaststond dat de betrokken jongens taliban-leden waren.

Ook het derde argument van het CGVS dient verworpen te worden. Verzoeker kende inderdaad de inhoud van de brieven niet, maar dit valt op verschillende manieren te verklaren. Ten eerste is verzoeker analfabeet en kon hij de brieven dus niet zelf lezen (zie p 3 CGVS). Ten tweede bracht hij zijn eerste brief naar de Malik om die daar te laten voorlezen, maar deze vond het beter om verzoeker op het hart te drukken uit de problemen te blijven en erover te praten met zijn vader. Dit kan verklaard worden door het feit dat de Malik, gelet op het explosieve klimaat, verzoeker aan de ene kant in bescherming wilde nemen en hem dus niet onnodig in conflict brengen met zijn jeugdvriend die hem met de taliban in aanraking bracht, en aan de andere kant doordat het gebruikelijk is in de Afghaanse cultuur dat, wanneer er ernstige problemen zijn of er ingrijpende beslissingen moeten genomen worden, eerst de oudere familieleden gecontacteerd worden. Dit kan de geloofwaardigheid van verzoekers verhaal dus allerm minst ontnemen. Ook de inhoud van de tweede brief was verzoeker niet bekend. Dit valt te verklaren doordat, in tegenstelling tot wat het CGVS aanvoert (p2), ook de vader van verzoeker ongeletterd is (zie p 5 verslag CGVS) en door de haast waarmee verzoeker moest vertrekken na een tweede dreigbrief. Er kan hem niet verweten worden geen uitgebreid onderzoek in te stellen, de prioriteit was toen een manier vinden om zo snel mogelijk naar een veilige plek te vluchten.

Het vierde argument van het CGVS is dat het ongeloofwaardig is dat de taliban verzoeker, als ongelovig bevonden persoon, oproept om een gevoelige positie als rekruteerder uit te oefenen. Opnieuw dient hier vastgesteld te worden dat het om een foute interpretatie van het CGVS gaat. Zoals blijkt uit pagina 4 van het CGVS rapport roept de taliban verzoeker daarin op om hen te vervoegen. Dit slaat eerder op een gedwongen inlijving bij de taliban, iets wat vaak blijkt voort te komen in Afghanistan (zie p 10 document veiligheidssituatie in Afghanistan, stuk C). Als bijkomende taak vraagt de taliban in haar eerste brief om "andere jongens uit te nodigen". Dit kan echter niet geïnterpreteerd worden als een oproeping voor een positie van rekruteerder. Dit is eerder een stijlclausule in dergelijke brieven en betekent dat verzoeker opgeroepen wordt om zich bij de taliban te voegen en daarbij aansluitend zijn trouw te bewijzen door andere jongens simpelweg uit te nodigen, wat iets helemaal anders is dan als actieve rekruteerder op te treden.

Ook het vijfde argument van het CGVS, namelijk dat aan de echtheid van de tweede brief getwijfeld kan worden aangezien die een doodsb bedreiging bevat omdat verzoeker zich niet bij het militaire departement van de taliban aangemeld heeft, en er geen vroegere referentie was naar dit specifieke departement, moet afgewezen worden. Het staat immers vast dat het voor een terroristische organisatie als de taliban, die in het geheim opereert, niet uitmaakt bij welk departement en op welk adres een nieuw lid zich aanmeldt. Dit kan dan ook louter als stijlclausule in de brief gezien worden, en kan niet leiden tot verwerping van een asielaanvraag bij gebreke aan geloofwaardigheid.

Het zesde argument van het CGVS komt erop neer dat de authenticiteit van de dreigbrieven van de taliban betwifelbaar is aangezien verzoeker de naam van de leider van de taliban die de dreigbrief ondertekent niet alsdusdanig kent, maar wel omdat verzoeker die naam zou opgevangen hebben terwijl hij praatte met mensen (p 5 stuk B). Dit argument kan eenvoudigweg weerlegd worden. Ten eerste is zowel verzoeker als zijn vader ongeletterd en dus kunnen ze die naam niet gelezen hebben op de dreigbrief. Ten tweede volgt niet uit het feit dat verzoeker de naam van de leider van de taliban niet ogenblikkelijk herkent als ondertekenaar van de brief, maar wel van gesprekken met dorpeelingen dat hij gedesinteresseerd is in de brieven, en dat die brieven daarom niet authentiek zouden zijn.

Als zevende argument haalt het CGVS aan dat verzoeker de dreigbrieven niet correct kan plaatsen tegenover zijn vlucht uit Afghanistan. Het CGVS verwijt verzoeker dat hij de precieze data van de gebeurtenissen vanaf het ontvangen van de eerste brief tot aan zijn asielaanvraag niet correct kan weergeven. Hier dient gewezen te worden op het feit dat uit het gehoorverslag (stuk B) zelf reeds blijkt dat verzoeker geen precies idee had van de exacte data van en tijdsspannen tussen de gebeurtenissen, en die alsdusdanig ook niet als exacte tijdstippen wilde opgeven. Bv.: p3: "Ik weet niet van de datums (...)"; p3 "Zo'n maand en een half voor ik Afghanistan verliet"; p.4 "toen ik de tweede brief kreeg verliet ik Afghanistan misschien twee a drie dagen later"; p4 "Ik zei in het begin al dat ik niet geschoold ben als ik kon lezen was het makkelijker geweest". Het is voorts niet verwonderlijk dat verzoeker zich de exacte data en tijdsspannen niet herinnert, aangezien hij ten eerste emotioneel hevig onder de indruk was van de gebeurtenissen, ten tweede compleet ongeschoold is (hij kent bv niet eens de precieze datum van zijn verjaardag) en ten derde de islamitische kalender en jaartelling volgt, die verschilt van de onze. Om die redenen kan uit de ogenschijnlijke tegenstrijdigheid van de door hem opgegeven data niet worden afgeleid dat geen geloof moet gehecht worden aan zijn verklaringen.

Ten slotte kan in het algemeen de beknoptheid en de vaagheid van sommige antwoorden eveneens verklaard worden doordat verzoeker op het moment van het interview zeer nerveus was, zich zorgen maakte en de hele situatie een grote indruk op hem achterliet. Verzoeker is namelijk afkomstig van een klein dorpe en is volledig ongeschoold. Verzoeker was dus op zijn minst vertrouwd met imposante kantoorgebouwen en met de hele omkadering waarin het interview plaatsvond.

Op basis van al het bovenstaande meent verzoeker dat het weigeringsbesluit van het CGVS in eerste instantie op verscheidene plaatsen gebaseerd is op een incorrecte feitenvinding en/of verkeerde of ongenueanceerde interpretatie van wat verzoeker tijdens het interview op 20 februari 2012 heeft verklaard, en bijgevolg op onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen.

Gezien de weerlegging van een aantal cruciale motieven, en de onzorgvuldige interpretatie van wat verzoeker verklaarde op het interview, is verzoeker van mening dat de materiële motivering die het CGVS hanteerde om tot het weigeringsbesluit te komen, niet afdoende is, in die zin dat de (resterende) argumenten onevenredig zijn aan het gewicht van de weigeringsbeslissing.

TERWIJL:

Verzoeker heeft aangetoond dat hij afkomstig is uit Afghanistan.

Verzoeker voorts een "gegronde vrees" heeft voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie en art. 48/3 Vreemdelingenwet. Dat de gegronde vrees van verzoeker enerzijds een subjectieve vrees is voor "vervolging" (in casu daden van fysiek geweld tegen zijn persoon), en dat deze vrees anderzijds redelijk is (in de zin dat de vrees "objectief verifieerbaar" is) blijkt ondermeer uit het verhoor. Verzoeker wijst namelijk onder andere op de artikelen en rapporten over de huidige politieke en militaire situatie in Afghanistan waaruit blijkt dat de taliban zeer actief blijft (stukken D tot en met K) De oorzaak van de vrees voor vervolging is het weigeren van verzoeker om zich bij de taliban aan te sluiten. Verzoeker heeft dus een "(religieuze) overtuiging", die niet strookt met het gedachtegoed van de taliban-rebellen die actief zijn in grote delen van Afghanistan en sommige delen zelfs controleren.

De "vervolging" gaat dan ook uit van de taliban-rebellen (en haar agenten en troepen), die het gebruik van extreem geweld tegen eender wie hen in de weg staat niet schuwen. Verzoeker kan hierdoor onmogelijk de nodige veiligheid in eigen land gegarandeerd worden.

Verzoeker voegt de verklaring van de leiding van de Taliban bij het lanceren van hun lenteoffensief toe die de huidige situatie in Afghanistan passend illustreert en de vrees van verzoeker voor vervolging "objectief verifieerbaar" maakt (zie stuk G).

Uit dit stuk en de krantenartikels over de recente aanslagen in de regio van Kabul (zie stukken D tot en met K) blijkt duidelijk dat de situatie in het thuisland van verzoeker op dit moment uiterst onstabiel en onveilig is. Verzoeker uitwijzen zou dan ook een grove schending van mensenrechten met zich meebrengen. Dienvolgens meent verzoeker dat het eerste middel ernstig is, en hij in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut

Tweede middel

Met de bestreden weigeringsbeslissing schendt het CGVS volgens verzoeker andermaal haar (materiële) motiveringsplicht bij de argumentatie betreffende de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut wordt essentieel gegrond op het feit dat verzoeker volgens het CGVS een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Afghanistan zou hebben bij zijn ooms in het district Paghman.

Het CGVS stelt dat verzoeker een redelijk vestigingsalternatief heeft bij zijn vier ooms van moederskant in het district Paghman. Dit wordt gegrond op het feit dat zij in het verleden al bereid waren om verzoekers familie op te vangen, zij een groot huis met meerdere vrijstaande kamers hebben, en werkzaam zijn in de katoenhandel, waardoor verzoeker als arbeider 'een grote hulp' zou kunnen zijn.

Om daarna tot vaststelling van de veiligheid van het district Paghman te komen, doet het CGVS ten eerste een beroep op een document van UNHCR uit december 2010 ("UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"), dat "nergens expliciet adviseert" om een complementaire vorm van bescherming te bieden aan burgers uit de provincie Kabul. Ten tweede steunt het CGVS op een document van CEDOCA ("veiligheidssituatie in Centraal-Afghanistan") van augustus 2010 (geupdate in oktober 2011, stuk C) waarin Paghman wordt omschreven als een regio met lage onveiligheid en als een "oord van ontspanning voor vele jongeren komende uit Kabul-stad". Verzoeker kan niet met deze zienswijze akkoord gaan. Ten eerste dient benadrukt te worden dat enkel rekening gehouden moet worden met de situatie in de provincie Logar, aangezien verzoeker geen veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft bij zijn ooms in Paghman. Verzoeker heeft in Paghman ten eerste geen redelijk vestigingsalternatief aangezien zijn ooms door de oorlog en de conflicten in de regio een groot deel van hun handel zijn kwijtgeraakt en slechts moeilijk kunnen rondkomen, daar ze zelf familieleden en kinderen hebben om te onderhouden. Nu dhr. Ahmedzai in de problemen is gekomen met de taliban kunnen en willen ze zichzelf en hun families verder niet blootstellen aan toekomstige aandacht en aanvallen van de taliban. Zij weigeren dus elke hulp aan dhr. Ahmedzai.

Verder dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker ook in Paghman geen veilig vestigingsalternatief heeft. Het rapport waarop het CGVS zich baseert om Paghman als veilig vestigingsalternatief te bestempelen is volkomen achterhaald (datum laatste update is oktober 2011). De taliban hebben in Afghanistan immers de voorbije maanden enorm zware en frequente aanslagen gepleegd, verspreid over het hele land, in het kader van hun nieuwe 'lenteoffensief', Al Farooq genaamd (zie stukken F en G). Daarbij viseren ze, en bedreigen ze expliciet met de dood o.a. "al wie de mujahedin tegenwerkt en aan de bezetting van Afghanistan meewerkt" 5, categorieën waaronder verzoeker in hun ogen zeker ressorteert. Dat daardoor ook de provincie Kabul volkomen onveilig is geworden blijkt uit recente aanslagen op 20, 18 en 2 mei, 21 april en 15 april (zie stukken I, i, F en D). Binnen de provincie Kabul is ook het district Paghman recent zeer onveilig door verhoogde activiteiten van de taliban in en rond de hoofdstad Kabul. Dit kan gedocumenteerd worden met een advies van het Britse Ministerie van Buitenlandse zaken, dat expliciet aan Paghman de maximale status van onveiligheid toekent. (zie stuk I) Verzoeker heeft dus geen veilig en redelijk vestigingsalternatief in Paghman. Daarom zou hij uitwijzing terug moeten naar zijn eigen dorp, Surkhhab in Logar. Het staat vast dat de veiligheidssituatie daar echter extreem slecht is.

In het rapport over de veiligheidssituatie in Afghanistan (stuk C) staat dat in de eerste twee kwartalen van 2011 in Logar niet minder dan 124 gewelddaden werden gepleegd door "anti regeringselementen" (p 17) en dat het centrum van het conflict in de provincie Logar gelegen is in het district Muhammad Agha, waar verzoeker van afkomstig is. De gehele provincie wordt als onveilig bestempeld en de taliban maken de voornaamste gewapende groep uit (p31-32). Deze situatie van extreme onveiligheid in de provincie Logar is aangehouden over de voorbije maanden. Uit de recente veiligheidstoetsing van verschillende streken in Afghanistan van de Britse en Amerikaanse regeringen (zie stukken I en H) blijkt de gehele provincie Logar de maximale onveiligheidsscore wordt toebedeeld. In het Britse rapport wordt gewag gemaakt van "dagelijkse incidenten met geïmproviseerd ontplofingstoestellen, zelfmoord- en raketaanvallen en directe vuurwapenaanvallen op patrouilles van veiligheidstroepen, controleposten en basissen en ook op de lokale bevolking" 6. Ook uit zeer recente krantenartikels over aanslagen in de provincie (zie stuk E) blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie zeer slecht is.

TERWIJL:

Verzoeker weldegelijk heeft aangetoond dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, opgenomen in art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Uit de hierboven aangehaalde artikels en stavingsstukken blijkt duidelijk dat indien verzoeker na de doodsb bedreigingen van de taliban terug naar zijn thuisland moet, hij zal terechtkomen in een door oorlog verscheurd land, waarin de centrale overheid niet van machte is om het geweld ook maar enigszins in te dijken. Vooral gelet op het nieuwe lenteoffensief dat de taliban onlangs instelde loopt verzoeker, indien hij wordt teruggestuurd, een grote kans het doelwit te worden van gerichte aanvallen van de taliban. Hij riskeert verder ook, mede gelet op de vele lukrake burgerdoden bij de erg talrijke aanslagen in de betrokken regio's, een ernstige bedreiging van zijn even ten gevolge van het bijna alomtegenwoordige willekeurig geweld in Afghanistan. Dienvolgens meent verzoeker dat ook het tweede middel ernstig is, en hij, in ondergeschikte orde, alsnog in aanmerking komt voor de toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te zijn ontvlucht omwille van bedreigingen vanwege de Taliban. Enige tijd nadat hij tijdens een discussie met enkele jongemannen uit een naburig dorp scherpe kritiek had geuit op de Taliban, welke door trouwe aanhangers van de Taliban slecht werd onthaald en hen ertoe aanzette hun emir hiervan op de hoogte te brengen, kreeg hij een dreigbrief van de Taliban. Toen hij niet veel later een tweede dreigbrief van hen ontving, besloot hij op aanraden van zijn vader het land te verlaten (stuk 10, Vragenlijst DVZ 20/12/2011, p. 3 en stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 3-4 en 10-12).

2.4. Van een persoon die de ingrijpende beslissing neemt om zijn land te verlaten kan en mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij een uitgebreide en gedetailleerde kennis aan de dag legt over zijn vervolgingsproblemen alsook de door hem aangebrachte documenten ter staving hiervan.

Ofschoon de dreigbrieven van de Taliban, en in het bijzonder de laatste ervan, de aanleiding vormden van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, is verzoeker geheel onwetend omtrent de inhoud van deze twee brieven. Verzoeker gaf tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal zelf aan niet te weten wat er in beide brieven staat (Administratief dossier stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 3-5), en erkent deze onwetendheid ook thans in zijn verzoekschrift. Verzoekers analfabetisme en zijn verklaring dat bij de eerste brief noch de malik, noch zijn vader hem uitleg over de inhoud van die brief wilden verschaffen en dat ook bij de tweede en laatste brief zijn vader niets over de inhoud ervan kon zeggen (stuk 5, gehoorverslag CGVS 20/02/2012, p. 3-5), verklaart, noch rechtvaardigt verzoekers totale onwetendheid omtrent de inhoud van beide brieven. Immers, het feit dat de malik en zijn vader hem niets over de inhoud van die brieven wilden zeggen, neemt niet weg dat verzoeker zich op een andere manier omtrent de inhoud van de brieven had kunnen informeren. Zo had hij te rade kunnen gaan bij andere familieleden, zoals zijn ooms, of bij zijn jeugdvriend bij wie hij thuis de gesprekken met de jonge Taliban-aanhangers had gevoerd en dus goed op de hoogte is van de problemen. Dat verzoeker in plaats daarvan de drastische beslissing neemt om op basis van die laatste brief, waarvan noch hijzelf noch zijn vader de inhoud kende, zijn land te verlaten kan dan ook niet overtuigen. Zelfs toen verzoeker in België aankwam ondernam hij niet de minste poging om zich te informeren over de inhoud van beide brieven, terwijl hij daartoe meermaals de gelegenheid had. Zelfs toen een medebewoner uit het opvangcentrum de data uit beide brieven aan verzoeker voorlas kwam het niet in verzoeker op verder naar de inhoud te polsen. De twee brieven liggen hoe dan ook aan de basis van verzoekers vertrek uit Afghanistan en maken bijgevolg de kern uit van het asielrelaas. Verzoekers manifeste gebrek aan interesse over de inhoud van de twee brieven, is dan ook weinig verenigbaar met zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De inhoud van beide door verzoeker neergelegde brieven druist bovendien in tegen de context van het door verzoeker gebrachte relaas. Enerzijds verklaart verzoeker immers dat hij een zware aanvaring zou hebben gehad met enkele jonge aanhangers die zijn scherpe kritiek op de Taliban slecht onthaalden en hun emir vervolgens onmiddellijk op de hoogte brachten dat er zich een ongelovige in het dorp bevond terwijl anderzijds volgens de eerste brief die hij ontving, verzoeker de vraag kreeg om de Taliban te vervoegen, hen te volgen in de jihad en andere jongens hiertoe uit te nodigen, alsook financiële hulp te bieden (*Ibid.*, p. 4). Dat de Taliban, die verzoeker als ongelovige beschouwen na een incident, hem alsnog zouden willen inlijven al dan niet onder dwang is allerm minst aannemelijk, doch integendeel ongeloofwaardig. Verzoekers huidige stelling in zijn verzoekschrift als zou de vraag aan verzoeker "andere jongens uit te nodigen" een stijlclausule betreffen, kan, gelet op zijn vastgestelde onwetendheid inzake de inhoud van die brieven en zijn beweerde ongeletterdheid, bezwaarlijk ernstig worden genomen. Ook de inhoud van de tweede brief die overigens aan de basis van verzoekers vertrek lag overtuigt geenszins. In de brief wordt verzoeker immers verweten zich niet gepresenteerd te hebben bij het militaire departement van de Taliban terwijl verzoeker op geen enkel moment, noch mondeling noch schriftelijk, ooit de vraag had gekregen zich bij een welbepaald militair departement aan te melden. Verzoekers huidige algemene uitleg als zou dit eveneens een stijlclausule betreffen en als zou het niet uitmaken bij welk departement en op welk adres een nieuw lid zich aanmeldt, kan eveneens bezwaarlijk ernstig worden genoemd.

Voorgaande vaststellingen, in het bijzonder verzoekers onwetendheid aangaande de inhoud van de twee brieven van de Taliban, zijn manifeste gebrek aan interesse dienaangaande alsook het feit dat zijn verklaringen weinig verenigbaar zijn met de inhoud van die brieven, ondermijnen op fundamentele en onherstelbare wijze de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dienvolgens kan eveneens ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van deze brieven. Hetgeen voorafgaat volstaat in het kader van de devolutieve kracht van onderhavig beroep om verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet te weigeren.

2.5. Wat de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, sluit de Raad zich aan bij het standpunt van de commissaris-generaal dat te dezen de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald het district Paghman, dient te worden beoordeeld. Ofschoon verzoeker afkomstig zou zijn uit het district Muhammad Agha gelegen in de provincie Logar, blijkt uit zijn verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal dat hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in het district Paghman, waar vier ooms langs moederszijde wonen die hij goed kent en de laatste jaren meermaals zou hebben bezocht (*Ibid.*, p. 6, 8). Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift dat zijn ooms door de oorlog en de conflicten in hun regio een groot deel van hun handel zijn kwijtgeraakt en nog slechts moeilijk kunnen rondkomen, staat haaks op zijn eerdere verklaring bij het Commissariaat-generaal volgens dewelke hun katoenhandel goed draait en zij er van kunnen leven. Hoe dan ook doet deze economische overweging

geen afbreuk aan het feit dat hij in het district Paghman over een veilig vestigingsalternatief beschikt. Verzoekers argument dat zijn ooms hem elke hulp zullen weigeren uit schrik zo de aandacht te trekken van de Taliban, kan niet worden bijgetreden gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (AD, stuk 14, '*subject related briefing - "Afghanistan"- "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak")*') blijkt dat er in de provincie Kabul sinds 2009 een duidelijke verbetering van de veiligheidssituatie heeft plaatsgegrepen, behalve in het district Surobi. De provincie kan omschreven worden als één met een lage onveiligheid. Wat het district Paghman betreft, dat actueel een ontspanningsoord zou zijn voor vele jongeren komende uit Kabul-stad, werd in de eerste helft van 2011 door ANSO (Afghanistan NGO Safety Office) geen enkel gewelddadig incident gemeld. Ook *Pajhwok* meldt in Paghman geen gewelddadigheden. De commissaris-generaal kon derhalve terecht besluiten dat er actueel voor burgers in het district Paghman geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet is. De door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde recente internetartikelen en het reisadvies van de Britse ambassade en het Amerikaanse "Bureau of Diplomatic Security" bevatten, zo stelt de Raad vast, geen elementen die een ander daglicht werpen op hogervermelde vaststellingen in verband met de veiligheidssituatie in het district Paghman in de provincie Kabul.

2.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER